

čívati musí dle odstavce prvního téhož §u na skutečnostech, nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku titulu exekučního, jenž tomuto řízení jest základem. Za takové námitky nemožno považovati námitky, které dle podací rubriky u okresní politické správy ze dne 24. června 1924 podala strana povinná proti platnosti i vykonatelnosti nároku okresní nemocenské pokladny na zaplacení příspěvku 1260 Kč 34 h a stížnost ku zemské politické správě v námitkách těch obsaženou, neboť strana povinná ani netvrdila, ani neprokázala, že by tu šlo o námitky ve smyslu §u 35 ex. ř. Proto nebylo důvodu k odložení exekuce dle §u 42 čís. 5 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Návrh na povolení odkladu exekuce z důvodu §u 42 čís. 5 ex. ř. opírá stěžovatel o tvrzení, že podal u okresní politické správy námitky proti nároku nyní soudní exekucí vymáhanému, a to nejen co do likvidnosti, nybrž i co do platnosti exekučního titulu. Nejde tu o žádný z případu, o nichž mluví předpis §u 42 čís. 5 ex. ř.; pokud se týká případu třetího, správně to již dovodil rekursní soud a poukazuje se stěžovatel po této stránce na odůvodnění napadeného usnesení, a nemůže se tu ovšem jednat ani o případ druhý §u 42 čís. 5 ex. ř., což zřejmě plyne ze srovnání s ustanovením §u 39 čís. 5 ex. ř., jež je tam citováno. K vývodům dovolacího rekursu sluší jen ještě uvést toto. Právní moc výkazu o nedoplatcích příspěvku okresní nemocenské pokladny (na rozdíl od jich vykonatelnosti) nepřísluší zkoumati soudem (viz judikát čís. 251 býv. nejvyššího soudu ve Vídni, uveřejněný v Právniku 1918 str. 13 a násl.).

Čís. 5217.

Nejde o vadu řízení, nepřipustil-li soud první stolice, by strana při svém výslechu (§ 371 c. ř. s.) činila nový přednes, nabízela důkazy atd.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, Rv I 840 25.)

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání mimo jiné z těchto

d ů v o d u:

Neprávem vytýká dovolatel jako vadu řízení, že soud první stolice dne 13. června 1924 jeho výslech jako strany z nenadání přerušil a pokračovati v něm nedovolil, znemožniv takto dovolateli další přednes. Dovolatel měl při svých obsáhlých výsleších ze dne 9., 19. a 26. května a ze dne 2. a 13. června 1924 více než s dostatek příležitosti, by jako strana seznal, co k původnímu úkolu o skutcích, které bylo dokázati, seznati mohl. Avšak také jen tomuto účelu sloužilo provádění dukazu výslechem stran (§§ 371, 376 c. ř. s.). Hoďlal-li dovolatel, jak se podle vývodu dovolání zdá, svého výslechu jako strany využítovati k tomu, by přednášel nová skutková tvrzení, nabízel důkazy, předkládal listiny

a podobnými úkony procesní látku znovu rozvíjel, svědčí to o naprostém zneuznávání podstaty tohoto průvodního prostředku, který není určen k tomu, by strany za průvodního řízení doháněly, co zmeškaly v přípravných spisech a ve svém skutkovém přednesu. Stěžuje si dovolatel proto neprávem, když se soud k takovému nezákonnému postupu nepropůjčil a, maje věc za s dostatek objasněnou a k rozhodnutí zralou, od dalšího jeho slyšení upustil. Výtku vadnosti řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) je tudíž neodůvodněna.

Čís. 5218.

Slaboduchost nečiní sice k právním jednáním vůbec nezpůsobilým, může však podle okolností případu být na závadu svobodě vůle a vážnosti projevu při smlouvě.

(Rozh. ze dne 18. srpna 1925, Rv I 1305 25.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný mimo jiné, že směnka jest neplatnou pro nedostatek směnečné způsobilosti žalovaného, jenž prý jest choromyslným. Procesní soud prvního stádu směnečný platební příkaz zrušil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D u v o d y:

Nesprávné právní posouzení věci spatřuje dovolatel v tom, že ze znaleckého posudku nesprávně vyvodil odvolací soud, že žalovaný při podpisu směnky nebyl způsobilým k právním činům. Pokud ovšem dovolatel vytýká nedostatečnou přesvědčivost znaleckého posudku, stavě se na stanovisko, že žalovaný přes tento posudek byl příčetným, uchyluje se od zjištění nižších soudů a neprovádí dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení po zákonu, broje toliko nepřipustným způsobem proti hodnocení důkazů odvolacím soudem. Mínil-li ovšem, že slaboduchost, kterou znalci u žalovaného seznali, nebrání všeobecně způsobilosti smluvní, lze v tom směru dovolateli přisvědčiti. Znalci neprohlásili, že žalovaný byl zcela nepřičetným a nebyl vůbec s to užívati rozumu (§ 865 obč. zák.), žalovaný tedy není osobou k právním jednáním pro nedostatek rozumu vůbec nezpůsobilou. Avšak ke smlouvě vyžaduje se kromě způsobilosti také volnost projevu, vážnost jeho a svoboda vůle. Svobody vůle nemá a vážného projevu nečiní, kdo následkem duševní poruchy nemůže se volně rozhodovati. Projev, učiněný v důsledku duševní poruchy, není projevem volným a vážným, nýbrž toliko projevem chorobného ducha a proto absolutně neplatným. Takto duševně chorý, který jen v určitých případech následkem své choroby nerozhoduje se volně a nemá způsobilosti k tomu, třeba by nebyl prohlášen za choromyslného a nebyl v každém případě nepřičetným, jest v takovém případě k právnímu jednání nezpůsobilým pro nedostatek vážnosti projevu, svobody vůle v důsledku choroby. Tu lze rozhodnutí jen dle okol-